

Arrest

nr. 257 582 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HIMPE
Hendrik van Veldekesingel 150/21
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HIMPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers tot het summier herhalen van zijn verklaringen, het geven van algemene beschouwingen en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.1. Verzoeker betwist niet dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij niet langer beschikt over de nodige Griekse verblijfsdocumenten, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat verzoekers beschermingsstatuut in Griekenland niet meer geldig zou zijn. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad wijst erop dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.2. Verzoeker weeft zijn betoog in zijn verzoekschrift in wezen rond het gebrek aan huisvesting in Griekenland en de noodzaak aan dringende medische zorgen voor hem en zijn gezin die hen in Griekenland zouden zijn geweigerd. Verzoeker zet uiteen dat hij nog maar enkele maanden geleden door de Griekse overheid werd gedwongen om zijn sociale woning te verlaten en dat zijn echtgenote hierdoor gedwongen zou worden om, minstens weer een hele poos, op straat te leven, wat reeds in het verleden nefast is gebleken voor de steunplaten die in haar rug zijn aangebracht. Hetzelfde geldt, zo betoogt verzoeker verder, voor het probleem betreffende de urinewegen van zijn meerderjarige zoon en voor de schade aan het gehoor van zijn minderjarige dochter, medische problemen die ook in de

toekomst nog nauwgezet opgevolgd zullen moeten worden door de artsen. Hij stelt dat zijn gezin in Griekenland nooit de nodige medische hulp heeft ontvangen.

De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeker zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waarnaar ook verzoeker lijkt te verwijzen in zijn verzoekschrift, komt het aan hem toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in zijn geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.).

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de problemen die hij ondervond inzake huisvesting en medische zorgen, doch hij gaat hiermee voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing hierover:

“Op de DVZ verklaarde u dat de laatste periode in Griekenland heel moeilijk was voor uw gezin, dat jullie jullie sociale woning dienden te verlaten omdat jullie papieren (Griekse verblijfsdocumenten) kregen, dat uw kinderen (in Griekenland) naar school gingen om de (Griekse) taal te leren maar dat er voor de rest geen serieus onderwijs was en dat uw kinderen in Griekenland geen medische behandeling kregen; uw dochter A. zou volgens u een ooroperatie nodig hebben en uw zoon A. zou volgens u een operatie aan de urinewegen nodig hebben, maar u weet niet waarom ze die operaties in Griekenland niet kregen (Vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 22.07.2020, vragen 4 en 5).

Op het vlak van opvang in Griekenland verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS dat jullie in Griekenland verbleven vanaf 16 november 2017 gedurende circa 2.7 jaar, dat jullie eerst twee maanden verbleven in een opvangcentrum op Griekse eiland Xios, dat jullie vervolgens werden overgebracht naar het Griekse vasteland waar jullie werden opgevangen in een opvangcentrum te Drahma aan de grens met Hongarije van 17 januari 2018 tot 22 november 2018, dat jullie nadien (min of meer vanaf de toekenning van de vluchtelingenstatus op 16 november 2018) konden verblijven in een sociale woning nabij de stad Thessaloniki tot aan jullie vertrek per vliegtuig naar België op 3 juli 2020 (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7).

Verder verklaarde u dat de Griekse overheid ermee dreigde u uit uw sociale woning te zetten en dat ze u en uw gezinsleden onvoldoende bijstond op het vlak van leefloon, taallessen en onderwijs alsook dat er geen werkgelegenheid was voor u (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8, 10-11). Op het vlak van gezondheidszorgen in Griekenland, verklaarde u dat uw echtgenote ondanks een geslaagde rugoperatie nog steeds gezondheidszorgen nodig heeft die ze volgens u in Griekenland niet kreeg, dat uw dochter A., gezien haar operatie driemaal werd uitgesteld, volgens u onvoldoende werd opgevolgd in Griekenland betreffende haar oorproblemen en dat uw zoon A. in Griekenland onvoldoende opgevolgd werd betreffende zijn probleem sinds geboorte met de urinewegen daar hij weliswaar naar de dokter kon gaan en naar het ziekenhuis gebracht werd maar er om een u onbekende reden geen operatie werd gedaan (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5-6 en 8-9). Er dient echter te worden besloten dat Griekenland u en uw gezin wel degelijk meer dan minimaal en zelfs op gulle manier bijstond op alle hogergenoemde vlakken (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-11). Daarbij dient nog benadrukt te worden dat u kennelijk nooit de intentie had om in Griekenland te blijven of zich daar te integreren in de samenleving. U verklaarde herhaaldelijk dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te blijven maar wel om uw broer in Noorwegen te vervoegen (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, sociale bijstand, onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

(...)

Met betrekking tot de medische problematiek van uw echtgenote en sommige van uw kinderen, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.” (eigen onderlijning).

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op gedetailleerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de door verzoeker aangehaalde elementen niet worden aanvaard. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift slechts een algemeen betoog waarbij hij zijn verklaringen summier herhaalt, doch hij gaat niet concreet in op voormelde vaststellingen, minstens laat hij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

Waar het besluit van de commissaris-generaal luidt: “Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.”, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen louter tot het beweren van het tegendeel, hetgeen geenszins volstaat.

Daarenboven wijst de Raad nog op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing die verzoeker evenmin aan het wankelen brengt: “Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.” Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Tevens wijst de commissaris-generaal op pertinente wijze op het gebrek aan intentie in hoofde van verzoeker om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, evenals op de verklaringen in dit kader, hetgeen het voorgaande enkel versterkt.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en de persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Noch het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals verzoeker doet, noch het voegen van de medische stukken bij het verzoekschrift is van dien aard dat het afbreuk doet aan of een ander licht werpt op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er door het voeren van een algemeen betoog, door te herhalen en het voegen van de stukken niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees

Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2021, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenote en kinderen ernstige medische problemen kennen en dat ook hun zoon die een apart verzoek indiende ernstige problemen kent. Verzoekende partij wijst erop dat zij via hulporganisaties in Griekenland wel op consultatie konden bij een arts maar wanneer er een ingreep moest uitgevoerd worden, dit niet mogelijk bleek te zijn. Verzoekende partij wijst erop dat verschillende leden van haar familie thans in België onder medische behandeling zijn ten gevolge van de oorlog in Syrië. Verzoekende partij wijst erop dat zij en haar gezin met een zieke vrouw, 5 jonge dochters en 1 zoon een kwetsbaar profiel hebben.

Gelet op de talrijke door verzoekende partij ter zitting neergelegde medische stukken met betrekking tot de medische problematiek van haar echtgenote en gelet op het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en haar gezin, acht de Raad, die ter zake de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, een verder en gedegen onderzoek van hun situatie als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS